

og Meningen er altsaa den, at der er Tale om Begyndelsen paa en Retsforfølgning. Der kan ikke være Tale om Andet end den Fængsling, hvorefter der følger Tiltale. Det er Betydningen, og anden Betydning kan der ikke være. Sagen er ogsaa den, som jeg strax skal komme til, at hele denne Bestemmelse hænger sammen med Spørgsmaalet om Rigsdagens Ukræftelighed, hænger sammen med alle de Bestemmelser, der sigte paa, at der ikke vilkaarligt kan gribes ind i Rigsdagens Frihed, hverken fra Regeringens eller fra anden Side. Derfor er den Bestemmelse fuldkommen rigtig, at under stærke politiske Kampe, hvor Flertallet og Mindretallet maatte staa hinanden meget nær i Antal, kan der ikke vilkaarligt af Regeringen eller andet Steds fra gribes ind paa en saadan Maade, at der øves et Tryk enten paa det ene eller det andet Thing eller paa Rigsdagen i dens Helhed, et Tryk derved, at der sker Forfølgning mod enkelte Rigsdagsmænd uden at der er tilstrækkelig Grund til denne Forfølgning. Men det kan ikke være og har aldrig været konstitutionel Ret, at den, der har forbrudt sig mod Loven, skal beskyttes, fordi han er Medlem af Rigsdagen; det er Noget, der fornuftigvis ikke kan være eller har været Tale om, og derfor er ogsaa hele den Slutning, hvor man siger: „Det har ogsaa og fornemmelig været den, at afværge Udenforstaaendes forstyrrende Indgriben i Rigsdagens Forhandlinger og Arbejde og lade værre om Rigsdagens Ret til selv at stjerne over, hvorvidt den kan og bør undvære de enkelte Medlemmers Deltagelse i Arbejdet“. Nei, her er der ikke Tale om, at Noget kan gribe vilkaarligt ind. Naar Vedkommende er dømt, er hans Lovovertrædelse bevist, og saa er der slet ikke Tale om nogen vilkaarlig Indgriben, og det kan saa meget mindre være Tilfældet, som man maa spørge, hvad Mening er der da i Tilføjningen i § 57: „medmindre han er greben paa fersk Gjerning“. Meningen dermed kan jo dog kun være den: medmindre det Faktum, at han har begaaet en Lovovertrædelse, er bevist. Hvad skulde det ellers betyde? Andet kan der dog ikke ligge deri; men dertil kommer endnu, at den opstillede Grundsætning vilde føre langt videre. Var det nemlig virkelig Meningen, at fordi et Flertal i et Thing anstede en Mand fri, skøndt han var dømt til Straffefængsel, skulde han ikke kunde fængsles, maatte det føre til, at den Vedkommende, naar han var fængslet i Forveien, maatte løslades, thi Rigsdagen har jo samme Trang til, en Mand's Arbejde, enten han er fængslet, før den kommer ind, eller han først fængsles, efter at den er kommen ind. Saa det vilde

føre endnu langt videre, nemlig til den Urimelighed, at naar en Mand var dømt, ikke blot til simpelt Fængsel, men til Lovens højeste Straf af Fængsel, skulde Flertallet i Thinget kunne sige: vi have Brug for Mandens Arbejde, og derfor skal han løslades. Nei, det kan ikke være og har ikke været Meningen. Meningen er kun den, at ingen vilkaarlig Retsforfølgning maa etableres mod nogen Rigsdagsmand, og det er Konsekvensen, som jeg nylig udtalte, af Grundsætningen om Rigsdagens Ukræftelighed, af de forskjellige konstitutionelle Regler, hvorved man i det Hele søger at værne om de forskjellige Regeringsmyndigheders Ukræftelighed og Frihed, og den skulle vi holde fast paa, men vi skulle ikke indlade os paa at opstille Sætninger og Krav, som faktisk ikke ere blevne gennemførte og fornuftigvis aldrig ville eller kunne blive gennemførte. Altsaa skulle vi heller ikke vedtage Beslutninger, som efter min Mening mere end noget Andet ere nedbrydende for Thingets Anseelse, og det er det, at vedtage Noget, som intet Menneske bryder sig om. Nei, lad os fastholde den Ret, vi have, at vilkaarlig Forfølgelse skulle vi værne imod; og lad os gennemføre dette. Derfor tillader jeg mig at anbefale, at vi i Stedet for at vedtage den Beslutning, som er indstillet af Flertallet, vedtage simpelthen at gaa over til Dagsordenen.

Ordføreren (H. Holm): Da det erede Medlem (Gad), som er Ordfører for Mindretallet, saa udførlig havde udviklet sin Betragtning i Betænkningen, og Flertallet havde svaret derpaa, forudsatte jeg, at jeg ikke behøvede der paa fjerde Gang at optage den samme Diskussion som tidligere om Ordet „fængsles“. Men da det erede Medlem har troet, at det var rigtigt at gjentage sine vise Ord i Betænkningen her i Thinget, maa jeg bede det høie Thing om Overbørenhed, hvis jeg ogsaa skulde komme til at gjentage adskillige af Flertallets, som jeg haaber, ikke mindre vise Ord i Betænkningen. Det erede Medlem vil gjerne føre det Hele hen til Spørgsmaalet om Betydningen af Ordet „fængsles“, og jeg skal følge ham paa denne Veg. Det erede Medlem udtalte en Sætning, som jeg mener, vi skulle slaa fast, nemlig den, at man har ikke Lov til at sige, at der staar vel saaledes og saaledes, men det skal betyde noget Andet, end der staaer, og jeg vil bede det erede Medlem holde sig denne sin Grundsætning i efterrettelig. Saa vil han slet ikke kunne komme ind paa hele det Standpunkt, hvorpaa han nu staar. Der staar nemlig i § 57, at en Rigsdagsmand